

er gjerne forud for alle Andre, og han er gjerne tidligere tilstede med alle Sager, end de Dvrigte af Regjeringens Medlemmer hidtil have været; han har ogsaa tidligere lagt for Dagen, at han vil den Bei Rigsdagen vil, fremad paa Banen og ikke tilbage. Altsaa tør jeg vel nok udtale denne Roes over ham; men paa den anden Side maa jeg dog ogsaa tilslade mig, at sige, at jeg finder det bedre og correctere, at Tidsrummet for enhver Lov, der ikke bliver bestemt afgjort, bliver begrændset.

Krabbe: Da det er en Christens Pligt at lønne Ondt med Godt, vil jeg stemme for Forslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing. Den ærede Finantsminister vil vistnok erindre, at, da han forelagde denne Sag første Gang for Landstinget, yttrede han, at den eneste Maade at hugge Knuden over paa var rimeligviis den at ophæve Portofriheden, og at der i den Anledning var indhentet Betænkning fra de forskjellige Autoriteter. Udvalget, af hvilket jeg ogsaa var Medlem, maatte indrømme dette, især da vi havde Dplysninger, som viste, at en utallig Mængde Personer, ikke alene Embedsmænd, men ogsaa Commisstoner, Directioner, private Selftaber o. desl., vare i Besiddelse af en meer eller mindre videt Portofrihed, og, for at støtte den ærede Finantsminister i hans Beslutning, foreslog Udvalget, at der skulde optages den Bestemmelse i Loven, at Portofriheden for Fremtiden skulde vare ophævet, som jo ogsaa dengang gik igjennem i Landstinget. Den ærede Forslagsstiller antager, at det vil være en Umulighed eller i alt Fald meget vanskeligt at ophæve Portofriheden. Jeg vil ogsaa indrømme, at den maaskee ikke aldeles, men dog vistnok for en stor Deel, kan hæves, hvorom der vel neppe kan være Tvivl, naar der kun vises god Villie fra de Bedkommendes Side, som nu ere i Besiddelse af Portofrihed.

Wessely: Der er paaberaabt med Hensyn til det stillede Endringsforslag, at man kunde meget godt gaae ind paa det, fordi man maatte gaae ud fra den Anskuelse, at den mest ærede Finantsminister vilde fremkomme med et Forslag om en Forandring i Portofriheden, saasnart muligt var. Det forekommer mig dog, at man istedenfor Finantsministeren bør sætte Finantsministeriet; det er Forskjellen. Naar man skal give en Lov, kan man dog ikke blot tage Hensyn til den Personlighed, som i nærværende Dieblik er tilstede som forestaaende et Ministerium; men man maa tage Hensyn til, at dette Ministerium vedbliver at eksistere, om end Personligheden ikke vedbliver at være den samme. Med Hensyn til den anden Betragtning, som er gjort gjældende, om Forholdet til det andet Thing, er det vistnok Noget, som man nødvendigviis maa behandle med megen Delicatsesse, for at der ikke skal opstaae en Strid mellem de 2 Afdelinger af Rigsdagen, som vilde være i høieste Grad skadelig. Dersom der nu var Spørgsmaal om et vigtigt Princip, en Grundsatning, der maatte være af yderste Vigtighed for Landstinget ikke at vige tilbage fra, ja saa vilde jeg naturligviis sige, saa kunde der ikke — idetmindste ikke for mig — være Spørgsmaal om, at jeg jo vilde antage det for det Rigtigste, at det ærede Thing holdt paa den Mening, som det ansaae for at være den ene rigtige. Men om noget Sligt er her aldeles ikke Tale. Her er kun Tale om en Redaction, om et Lovforslag skal antage den Skikkelse, som det havde, da det oprindeligt kom fra Regjeringen, og det forekommer mig, at det ikke er af en saadan Vigtighed, at man derfor ikke skulde tage Hensyn til, at det dog er bedre at undgaae en saadan Uenighed mellem de 2 Afdelinger af Rigsdagen.